

## คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 712/2492

อัยการเชียงราย โจทก์ พลตำรวจตรี ดิบันใจ ที่ 1, พลตำรวจบุบ คล้ายทองใบ ที่ 2, นายเป็ก เชื้อ เจ็ดคนที่ 3, นายตน เชื้อเจ็ดคนที่ 4. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 270, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 136, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 301

### ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 - 2 เป็นพลตำรวจ ได้สมคบกันไปจับผู้เสียหายมา 2 คน บอกว่าสงสัยว่าลักควายของจำเลยที่ 3 และใส่กุญแจมือพามาบ้านจำเลยที่ 4 ในระหว่างเดินทาง จำเลยที่ 1 ได้เอาปืนยาวตีศีรษะผู้เสียหายให้เอาเงินมาคนละ 300 บาท ถ้าไม่ให้จะฆ่าทั้งเสียในคืนนี้ ผู้เสียหายยอมรับจะให้คนละ 250 บาท แต่เวลานั้นยังไม่มีเงิน จำเลยจึงบอกให้ผู้เสียหายขายควายและให้เอา เรือที่บ้านและไร่ยาสูบขายฝากผู้อื่นไว้แล้วจำเลยที่ 1 ก็รับเอาเงินที่ขายควายและขายฝากเรือ ที่บ้านและไร่ยาสูบไปดังนี้ การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 270 และมาตรา 136 ฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต หาใช่เป็นการปล้นทรัพย์ เพราะมิใช่การขู่เข็ญชิงเอาทรัพย์ไปจากความครอบครองของเจ้าทรัพย์ หากแต่เป็นการที่จำเลยบังคับให้เขาให้หรือให้เขาหาทรัพย์ หรือผลประโยชน์อันมิควรจะได้ตามกฎหมายมาให้แก่ตัวมันโดยมันเป็นเจ้าของพนักงานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่บังคับโดยทางอันมิชอบ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 268, 270, 301 แต่ข้อเท็จจริงตามฟ้องโจทก์สืบสมว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา 270, 136 แต่โจทก์อ้างบทหรือมาตราผิด ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ตาม ป.ม.วิ.อาญามาตรา 192 วรรค 4.

### คำพิพากษา

ความว่า จำเลยทั้ง ๔ คนไปบ้านนายก้วน จำเลยที่ ๑ บอกนายก้วนว่าถูกสงสัยว่า ลักควายของนายเป็กจึงจับตัวไปบ้านนายแก้ว และได้จับนายแก้วไปอีกคนหนึ่งและใส่กุญแจมือนายก้วนติดต่อกันพอเวลาค่ำก็พากันมาถึงดอยกั่วทับบาง จำเลยที่ ๑ เอาปืนตีศีรษะนายก้วน นายแก้ว บอกให้เอาเงินมาคนละ ๓๐๐ บาท ถ้าไม่ให้จะฆ่าทั้งเสียในคืนนี้ นายก้วนนายแก้วยอมรับจะให้คนละ ๒๕๐ บาท แต่เวลานั้นยังไม่มีเงิน แล้วพากันไปบ้านจำเลยที่ ๔ ๆ บอกนายก้วนให้ขายควายแก่นายถา แล้วพากันมาบ้านนายก้วน นายถาจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๒๕๐ บาท ส่วนนายแก้วเอาเรือที่บ้านและไร่ยาสูบขายฝากไว้กับนายสิงห์ ๒๕๐ บาท นางสิงห์ส่งเงินให้จำเลยที่ ๑ โจทก์จึงฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ก.ม.ลักษณะอาญามาตรา ๒๖๘, ๒๗๐, ๓๐๑, ๑๗๐, ๗๑ แก่ไขมาตรา ๗ และใช้เงินแก่ผู้เสียหาย จำเลยปฏิเสธ ศาลชั้นต้นเห็นว่า คดีอยู่ในฐานสงสัย พิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา ๒๗๐ กะทงหนึ่ง และผิดตามมาตรา ๓๐๑ ที่แก้ไขมาตรา ๗ อีกกะทงหนึ่ง ให้รวมกะทงลงโทษจำเลยไว้คนละ ๑๐ ปี และให้ใช้เงินแก่เจ้าทรัพย์ด้วย จำเลยที่ ๑, - ๒, - ๓ ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา ๒๗๐ และมาตรา ๑๓๖ ฐานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต อีกกะทงหนึ่ง หาใช่ปล้นทรัพย์ไม่ เพราะมิใช่การบังคับขู่เข็ญชิงเอาทรัพย์ไปจากความครอบครองของเจ้าทรัพย์ หากแต่เป็นการที่จำเลยบังคับให้เขาให้หรือให้เขาหาทรัพย์ หรือ ผลประโยชน์อันมิควรจะได้ตามกฎหมายให้แก่ตัวมัน โดยมันเป็นเจ้าของพนักงาน

ใช้อำนาจและตำแหน่ง และหน้าที่บังคับโดยทางมิชอบ ศาลฎีกาเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้น โจทก์สืบสม แต่โจทก์อ้างฐานความผิด หรือ บาปมาตราผิด ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ ตาม ป.ม.วิ.อาญา มาตรา ๑๙๒ วรรค ๔ พิพากษาแก้ให้จำคุกจำเลยที่ ๑, - ๒ คนละ ๙ ปี ตามบทกฎหมายดังกล่าว จำเลยที่ ๓ มีความผิดฐานสมรู้ จึงให้จำคุกไว้ ๖ ปี กับให้จำเลยคืนหรือใช้ทรัพย์สินแก่เจ้าทรัพย์.

## องค์คณะ

---

เลขาธิการธรรมวิทักษ์ · ดุลยทัศน์ชนาณัติ · มนูกิจวิมลอรรรถ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/712/2492>